

Gaziantep Yöresine Ait Geleneksel Çocuk Oyunu: Pabuç Çatmaç

Ömer Tarkan TUZCUOĞULLARI,
<https://orcid.org/0000-0003-2283-6207>¹

Yağmur DEMİREL, <https://orcid.org/0000-0002-4856-8303>²

Gazi Üniversitesi Türk Dünyası
Geleneksel Oyun ve Sporları Dergisi
Cilt 1, Sayı 2, Ağustos
2025, Sayfa 49-56
© Yazar(lar) 2025

Makale Yeniden Kullanım Yönergeleri:

DOI: [10.63833/TURGOSD.2025.7](https://doi.org/10.63833/TURGOSD.2025.7)

Geliş Tarihi: 30.07.2025

Kabul Tarihi: 29.08.2025

Yayınlanma Tarihi: 31.08.2025

Atıf Bilgisi: Tuzcuoğulları, Ö. M., ve Demirel, Y. (2025). Gaziantep yöresine ait geleneksel çocuk oyunu: Pabuç Çatmaç. *Gazi Üniversitesi Türk Dünyası Geleneksel Oyun ve Sporları Dergisi*, 1(2). 49-56.

“Bir milletin ilerlemesindeki temel taş çocuklardır! Çocuklara gereken değeri vererseniz, ilgiyi, şefkati gösterirseniz, onlar da bir gökkuşağı edasıyla geleceği renklendireceklerdir.”

K. Atatürk

Özet

Her çocuğun doğuştan gelen hakkı olan oyunlar son yıllarda küreselleşmenin etkileriyle birlikte farklı bir kimliğe bürünmüştür. Toplumların kültürlerini aktarmadaki en önemli unsurlardan biri olan geleneksel oyunlar, bu farklılaşmalar sonucu unutulmaya yüz tutmuştur. Bu çalışmada Pabuç Çatmaç oyununun araştırılarak kayıt altına alınması amaçlanmaktadır. Veriler, araştırmacılar tarafından hazırlanan yarı yapılandırılmış görüşme formu ile toplanmıştır. Bulgular için Gaziantep şehrinde yaşayan sekiz farklı katılımcıyla görüşülmüştür. Araştırmanın sonucunda bulgulara dayalı Pabuç Çatmaç oyunu ile ilgili kurallar, kullanılan malzemeler ile oyunun ana hatları ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler: Geleneksel Oyunlar, Çocuk Oyunları, Kültür, Pabuç Çatmaç

- Ömer Tarkan TUZCUOĞULLARI, Gaziantep Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Spor Yöneticiliği Bölümü, Gaziantep, Türkiye.
Güncel adres: Gazi Üniversitesi Türk Dünyası Geleneksel Oyun ve Sporları Uygulama ve Araştırma Merkezi
E-posta: tarkan.tuzcuogullari@gazi.edu.tr
- Yağmur DEMİREL, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümü, Hatay, Türkiye.
E-posta: yagmur.demirel@mku.edu.tr

Sorumlu Yazar: Yağmur DEMİREL, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümü, Antakya, Hatay, Türkiye.
E-posta: yagmur.demirel@mku.edu.tr

Traditional Children's Game of the Gaziantep Region: Pabuç Çatmaç

Abstract

Games, which are the inherent right of every child, have taken on a different identity in recent years due to the effects of globalization. Traditional games, one of the most important elements in transmitting cultures within societies, have been forgotten as a result of these changes. This study aims to research and record the game of Pabuç Çatmaç. Data was collected using a semi-structured interview form prepared by the researchers. Findings were obtained through interviews with eight different participants living in the city of Gaziantep. As a result of the research, the rules of the Pabuç Çatmaç game, the materials used, and the main features of the game were revealed based on the findings.

Keywords: Traditional Games, Children's Games, Culture, Pabuç Çatmaç,

Giriş

Geleneksel çocuk oyunları, evrensel bir kavram olarak toplumların sözlü kültürü aracılığıyla kuşaktan kuşağa aktarılan ve toplumsal belleğin önemli bir bileşeni olan öğelerdir (Huizinga, 1995). Türk kültür tarihinde de çocuk oyunları, Oğuz-Türkmen geleneğinden Osmanlı'ya uzanan süreçte önemli bir folklorik unsur haline gelmiştir. Orta Asya göçebe hayatının izlerini taşıyan oyunlar, Anadolu'da farklı etkilerle şekillense de özü itibarıyla çocukların bedensel ve sosyal gelişimini destekleyen faaliyetler olarak görülmüştür (Ayan, Alıncak ve Tuzcuoğulları, 2015). Ayrıca geleneksel oyunlar, toplumun “yaşam biçimleri ve ahlaki normlarının saklı olduğu” bir alan olarak, çocukları geleceğe hazırlamanın yanı sıra toplumsal değerleri en kolay ve güvenli şekilde aktarabilen araçlar olmuştur (Sümbüllü ve Altınışık, 2012). Bu oyunlar sadece eğlenceli vakit geçirmek için değil, aynı zamanda çocukların fiziksel, bilişsel, duygusal ve sosyal gelişimlerine katkıda bulunmak için de büyük önem taşımaktadır (Aliyeva Esen, 2008).

Geleneksel oyunların işlevi yalnızca çocuk gelişimiyle sınırlı değildir; aynı zamanda kültürel sürekliliğin ve toplumsal aidiyetin yeniden üretildiği bir alanı temsil etmektedir. Bu oyunlarda yer alan tekerlemeler, ritüeller, kurallar ve grup dinamikleri, sözlü kültürün yaşatılmasını ve kuşaklar arası bağların güçlenmesini sağlamaktadır. Böylelikle oyun hem bireysel hem de toplumsal bir öğrenme süreci haline gelmektedir. And'a (2011) göre çocuk oyunları, somut olmayan kültürel mirasın önemli bir parçasıdır. “*Eski dinleri, dilleri, inançları ve ritüelleri incelemek için çocuk oyunları çok zengin bir kaynaktır*”.

Günümüzde toplumsal değişim ve teknolojik ilerlemeler sonucu çocukların oyun alışkanlıkları ciddi biçimde değişmiştir. Özellikle bilgisayar ve video oyunlarının yaygınlaşması, çocukları sosyal çevreden ve kültürel değerlerden uzaklaştırmaktadır. Artık oyunlar, geleneksel çocuk oyunları ve dijital oyunlar olarak iki ayrı kategoride değerlendirilmektedir; birincisi kolektif bilinci ve değerleri kuşaktan kuşağa aktarırken ikincisi çocukları bireyselleştirip toplumsal değerlerden koparma eğilimindedir. Bu nedenle geleneksel oyunların belgelenmesi ve eğitim ortamlarında yeniden canlandırılması yönündeki çabalar, milli kültürün devamlılığı ve çocukların sağlıklı gelişimi açısından kritik hale gelmiştir (Sümbüllü ve Altınışık, 2012).

Bu çalışma, çocuklarımıza kültürel değerleri aktaran, onları gelecekteki kimliklerine rollerine hazırlayan, fiziksel, zihinsel, duyuşsal ve bilişsel olarak destekleyip geliştiren bu değerlerin unutulmasına engel olup, söz konusu oyunlar hakkında bilgi vermek ve onları literatüre kazandırarak yeniden canlanmasını sağlamak bakımından çeşitli alanlarda kullanılabilecek katkılar sağlayabilir.

Geleneksel oyunlar, çocukların sosyal kimlik gelişiminde, toplumsal bağlarının güçlenmesinde ve kültürel mirasın sürdürülebilirliğinde önemli bir yere sahiptir. Dolayısıyla Pabuç Çatmaç gibi oyunların incelenmesi, hem kültürel değerlerin gelecek kuşaklara aktarılması hem de eğitimsel faydalarının ortaya konulması açısından önem taşımaktadır. Bu bağlamda bu çalışmada Gaziantep yöresinde oynanan Pabuç Çatmaç oyununun görüşmeler aracılığıyla araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem

Araştırmanın Modeli

Çalışma, nitel araştırma yöntemlerinden alan/saha araştırması tekniği ile yapılmıştır. Alan/saha araştırma tekniği, yapılan çalışmada veri elde etme sürecinin, verinin elde edileceği kişinin bulunduğu ortamda bizzat bulunarak gerçekleştirildiği tekniktir (Van de Ven and Poole, 2002). Halk bilimlerinde alan (saha) araştırması ise; kültürel unsurların ve halk bilgisi ürünlerinin üretildiği, sürdürüldüğü doğal yaşam çevrelerinde gerçekleştirilen gözlem, görüşme ve dokümantasyon çalışmalarını kapsar. Bu yöntem, birey ve toplulukları doğrudan inceleyerek, halkın yaşam tarzı, gelenek, görenek ve anlatılarını özgün bağlamda anlamayı hedefler (Öztürk, 2010).

Verilerin analizinde içerik analizi tekniği kullanılmıştır. Bu teknik; bir metin ya da söylemdeki temel unsurları belirlemek, sınıflandırmak ve anlamlandırmak için kullanılan düzenli, nesnel ve yöntemsel bir yaklaşımdır. Ayrıca, metin ya da görsellerde önceden tanımlanan kategori veya kodların varlığını sistematik biçimde incelemek amacıyla uygulanmaktadır (Robert, Bouillaget, 1997).

Verileri Toplama Araçları ve Verilerin Toplanması

Yapılan çalışmada veri toplama aracı olarak, yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Bu form araştırmacılar tarafından katılımcıların kişisel bilgileri, oyunun kural ve oynanışına yönelik açık uçlu sorular ile hazırlanmıştır. Katılımcılarla görüşülmeden önce etik onay alınmış ve gönüllülük formu uygulanmıştır.

Verilerin toplanmasında yüz yüze görüşme tekniği kullanılmıştır. Görüşme, araştırmaya dahil edilen bireylerin bir konu ya da durum hakkında duygu ve düşüncelerinin anlaşılması etkinliğidir (Karataş, 2017). Bir diğer ifadeye göre, iki ya da daha fazla sayıda kişi arasında belirli bir amaç, etrafında ve belirli bir düzende gerçekleştirilen söyleşilerdir (Coşkun, Altunışık ve Yıldırım, 2017). Araştırmada Gaziantep ilinde ikamet eden, farklı meslek gruplarında, farklı yaşlarda kişilerle görüşülmüş ve bu araştırma grubunun demografik bilgileri Tablo 1'de sunulmuştur.

Araştırmanın Grubu

Araştırma grubu Gaziantep ilinde ikamet eden 8 gönüllüden oluşmaktadır. Katılımcıların kişisel bilgilerinin gizliği için kodlama yöntemi yapılmıştır. Katılımcılara ait bilgiler Tablo 1’de verilmiştir.

Tablo 1: Katılımcı bilgileri

Katılımcı No	Yaş	Meslek	Şehir
K1	66	Emekli	Gaziantep
K2	76	Çiftçi	Gaziantep
K3	62	Ev Hanımı	Gaziantep
K4	58	Emekli	Gaziantep
K5	70	Ev Hanımı	Gaziantep
K6	70	Emekli	Gaziantep
K7	68	Emekli	Gaziantep
K8	89	Emekli	Gaziantep

Bulgular

Pabuç Çatmaç oyunu Türkiye’de farklı bölgelerde oynanan geleneksel oyunlardan biridir. Oyunun, Sivas, Adıyaman ve Gaziantep yörelerinde oynandığı görülmektedir. Elde edilen bulgulardan ve literatür araştırmasından yola çıkarak oyunun farklı yörelerde ve farklı versiyonlarda oynandığı ve farklı isimler aldığı söylenebilir. Gaziantep’te papuç ya da pabuç çarpmaç (Tokuz, 2011), Sivas’ta Çıtma Papuç, Ankara’da Babıc çarpması, Kayseri’de Papuç Çarpması, Konya’da Atlamaç (Özdemir, 1997), Adıyaman’da Papiç Çırmaca/Çarpmaca (Demir, 2022) gibi farklı isimlerle oynanmaktadır. Oyunun (Çatmaç, Çarpma vb.) adını, oyundaki hareketten aldığı düşünülmektedir (Tokuz, 2011).

Çalışma kapsamında yapılan görüşmelerde bulgular, aynı şehirdeki katılımcılardan toplanmasına rağmen oyunun oynanış biçimlerinde bazı farklılıklara rastlanmıştır. K1 ile yapılan görüşmede oyuncu sınırının olmadığı ve iki takım halinde oynandığı belirtilmiştir. K2 ile yapılan görüşmede oyunun 6 kişi ile oynandığı ayrıca ebe olan iki kişinin değil de oyuncu olan dört kişinin ellerinde pabuç olduğu ve o pabuçlarla ebeleri vurmaya çalıştığı belirtilmiştir. K3 ile yapılan görüşmede oyunun genellikle kadınlar tarafından oynandığı ve bazen oyun sırasında ebelerin oyuncuların üzerinden atlaması için aralarına ip çektiği belirtilmiştir. K4 ile yapılan görüşmede iki ebenin karşılıklı olarak sandalyede oturduğu ve oyunun oynanması için en az beş kişinin gerektiği belirtilmişti. K5 ile yapılan görüşmede oyunun genellikle gelinlik çağa gelmiş genç kadınlar tarafından marifet ve yeteneklerini göstermeleri için açık alanlarda oynandığı belirtilmiştir. K6, K7 ve K8 ile yapılan görüşmelerde ise elde edilen bulgular diğer bulgular ile paralellik göstermekte olup herhangi bir farklılık görülmemektedir.

Çalışma bulgularında ortaya çıkan bu farklılıkların temelinde kültürel alt grupların etkisinin, yerel alışkanlıkların çeşitliliğinin ve çocukların günlük yaşam pratiklerinin yer aldığını söylemek mümkündür. Her ne kadar aynı şehirde yaşam sürüyor olsalar da oyunların oynandığı mahalle, oyuna katılan yaş grubu, cinsiyet farkları, çocukların sosyoekonomik çevresi ve ailelerinin oyuna bakış açısı, oyunların icra ediliş biçimi doğrudan etkilemektedir. Bu bağlamda oyun, ortak bir kültürel miras olmakla birlikte, yerel koşullar ve toplumsal dinamikler tarafından sürekli yeniden üretilen canlı bir olgu niteliği taşıdığını söyleyebiliriz.

Çalışma bulgularına göre, oyunda belirli bir oyuncu sayısı yoktur ancak oyun iki ebeyle oynanmaktadır. Oyunun herhangi bir zaman sınırlaması bulunmamaktadır (K1, K3, K4, K5, K6, K7, K8). Oyunda malzeme olarak her ebe için bir adet terlik ya da ayakkabı kullanılmaktadır. Oyun hem kız hem erkek oyuncular ile oynanabilir ama oyun genellikle gelinlik çağa gelmiş kızlar tarafından oynanır (K7, K6, K5). Oyun bahar ve yaz aylarında açık havada kır, bahçe ve parklarda oynandığı gibi (K4, K5, K6, K8) kışın kapalı alanlarda da oynanmaktadır (K2, K1, K3).

İlgili literatür incelendiğinde bulgularla paralel olarak Tokuz'un çalışmasına göre (2011), papuç çarpmaç oyunu, bahar ve yaz aylarında açık havada, kırlarda oynanan bir oyundur. Yaşları 8-14 yaş aralığındaki kızlar tarafından oynanır. Ebeler gönüllülük esası ile seçilmektedir. İki ebe ayaklarını birbirine uzatarak karşılıklı otururlar. Elllerinde birer tane terlik ya da ayakkabı vardır. Diğer oyuncular ise ebelerin arasından geçmeye çalışır. Ebeler ise aralarından geçmeye çalışan oyuncuları ellerindeki ayakkabı ya da terliklerle vurmaya çalışırlar. Vurulan kişiler ya ebenin yerine geçer ya da oyundan çıkar. Onur ve Güney'in (2002) çalışması da bu verilerle benzerlik göstermektedir.

Çalışma bulgularına göre ilk versiyonda, ebe olan iki kişi karşılıklı olarak otururlar ve bir ellerinde karşılıklı olarak tuttıkları ip, diğer ellerinde terlik ya da papuç tutarlar. Oyuncular ise ayakkabılarını çıkarıp paçalarını katlayarak ipten vurulmadan geçmeye çalışırlar. Papuçla vurulan oyuncular yeniden atlarken vurulmayan oyuncular ebelerle yer değiştirir. En çok vurulan oyuncu ceza olarak en az vurulan ya da hiç vurulmayan oyuncuyu evinde misafir ederek ikramlarda bulunmaktadır (K3). Oyunun bu versiyonunda ip kullanılmasının, oyunun ve zorluk seviyesini arttırmaya yönelik olarak çeşitlendirilebileceğini göstermektedir.

Araştırmanın bulgularına göre bir başka versiyonda, Papuç Çarpmaç oyunu yaklaşık olarak altı ve daha fazla kişiyle oynanır. Genellikle kapalı alanda ve kışın oynanır. Oyuncular ellerine terlik ya da ayakkabı alarak karşılıklı olacak şekilde otururlar. Ebe olan iki kişi ise ellerinde papuç olan oyuncuların arasından vurulmadan geçmeye çalışmaktadır. Oyunculardan, pabucu ebelerle isabet ettiremeyen biri ebeyle yer değiştirir. Oyun bu şekilde devam eder (K2, Demir, 2022).

İlgili literatür incelendiğinde bu araştırmadaki bulgulara göre bazı farklılıklar gösteren Özdemir'in (1997) çalışmasına göre bu oyun, Adıyaman yöresinde, iki ebenin karşılıklı ayaklarını birleştirerek oturmasıyla başlar. Daha sonra diğer oyuncular iki farklı gruba ayrılır ve ebelerin iki yanına grup halinde sıralanırlar. Her grup sırayla ebelerin bacaklarının üzerinden atlayarak ebeler geçilmeye çalışılır. Bu esnada ebelerde oyunculara vurmaya çalışır. Ancak oyunun bu versiyonunda sağ taraftan atlayanları bir ebe, sol taraftan atlayanları da diğer ebe

vurmaya çalışır. Vurulan oyuncu ebeyle yer değişir. Ebeler oyuncuları kalçaları hariç başka bir yerden vurursa ebe ‘yolsuz’ kabul edilerek atlayan oyuncular tarafından ceza olarak yere yatırılır ve kalçasına terlik ya da ayakkabı ile vurulur. Sivas yöresinde ise karşılıklı ayaklarını uzatıp oturan iki ebe ayaklarının üzerine ayakkabılarını koyarak oyuncuların atlayacakları engeli yükseltirler. Ebeler bu engeli atlamaya çalışan oyuncuları terlik ya da ayakkabı ile vurmaya çalışır. Vurulan ya da ebelerin engelinden atlayamayan oyuncular oyundan çıkmaktadır.

Sonuç

Geleneksel oyunları, kültürel sürekliliğin en canlı göstergelerinden biri olarak değerlendirilmektedir. Oyun, çocukluk döneminin doğal bir etkinliği olmasının ötesinde, toplumsal değerlerin ve davranış kalıplarının erken yaşta öğrenilmesine aracılık eden önemli bir aktarım alanıdır. Bu bağlamda, söz konusu oyunların incelenmesi yalnızca çocuk gelişimi açısından değil, aynı zamanda kültürel benliğin korunması ve toplumsal kimliğin güçlendirilmesi açısından da dikkate değer bir konudur. Ayrıca geleneksel çocuk oyunlarının incelenmesi, yalnızca geçmişin izlerini sürmek anlamına gelmez aynı zamanda günümüz eğitim anlayışına ve sosyal yaşamına da ışık tutacak nitelikte bir zenginlik sunar.

Araştırmada Pabuç Çatmaç oyununun yöreye göre farklı isimlerde ve farklı şekillerde oynandığı görülmektedir. Oyunun yapısı, oynanış şekli ve kuralları yapılan görüşmeler ve derlemeler sonucunda kayıt altına alınmıştır.

Bulgular incelendiğinde, oyunun farklı biçimlerde uygulandığı gözlemlenmektedir. Bu durum, geleneksel çocuk oyunlarının tekdüze bir yapıdan ziyade, değişime açık ve canlı bir niteliğe sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Söz konusu esneklik, oyunların çeşitli ortamlarda farklı şekillerde sürdürülmesine imkân verirken, aynı zamanda kültürel çeşitliliğin ve zenginliğin de önemli bir göstergesi olarak değerlendirilebilir.

Pabuç Çatmaç, büyük kas becerilerini (koşma, sıçrama), el-göz koordinasyonunu ve reaksiyon hızını geliştirir (Akay, 2017). Sosyal olarak takım iş birliği, sıra bekleme, liderlik ve dürüstlük değerlerini pekiştirir (Sümbüllü & Altınışık, 2016). Ayrıca geleneksel oyunların açık hava fiziksel etkinliği, günümüz çocuklarının sedanter yaşam biçimine karşı koruyucu bir faktördür (Ayan, Alıncak ve Tuzcuoğulları 2015).

Pabuç Çatmaç gibi geleneksel oyunlar yalnızca çocukların eğlenceli vakit geçirmelerini sağlayan etkinlikler olarak değil, aynı zamanda onların fiziksel, bilişsel ve sosyal gelişimlerine doğrudan katkı sunan kültürel değerlerdir. Bu yönüyle söz konusu oyunların yeniden canlandırılması ve topluma kazandırılması büyük önem taşımaktadır. Geleneksel oyunların eğitim ortamında, kültürel etkinliklerde ve sosyal yaşamın farklı alanlarda uygulanması, hem çocukların çok yönlü gelişimini destekleyecek hem de toplumsal belleğin korunmasına katkı sağlayacaktır. Dolayısıyla, unutulmaya yüz tutmuş Pabuç Çatmaç gibi oyunların sistemli biçimde belgelenmesi, tanıtılması ve yaygınlaştırılması hem bireysel hem de toplumsal düzeyde fayda sağlayacak bir kültürel sorumluluk olarak görülmelidir.

Pabuç Çatmaç, somut olmayan kültürel miras kapsamında ele alınması gereken özgün bir oyundur. Oyunun belgelenmesi, eğitim programlarına entegre edilmesi ve kültürel etkinliklerde canlandırılması önerilmektedir. Böylelikle hem fiziksel-sosyal faydalar sağlanacak hem de kültürel süreklilik desteklenecektir. Ayrıca çeşitli kurum ve kuruluşlar ile geleneksel oyunların tanıtımı ve yaygınlaştırılmasına yönelik projelerin geliştirilmesi, yeni kuşakların ilgisi çekmek için dijital ortamlardan gerekli tanıtımların yapılması da önerilebilir.

Beyanlar

Yazarların Katkıları

Çalışmanın görüşme formunun hazırlanması ve veri toplama süreci Ömer Tarkan Tuzcuoğulları tarafından yürütülmüştür. Verilerin derlenmesi ve makalenin yazımı Yağmur Demirel tarafından gerçekleştirilmiştir. Her iki yazar, çalışmanın son halini okuyup onaylamış ve yayımlanmak üzere sunulmasına rıza göstermiştir.

Teşekkür

Sayın Danışmanım Prof. Dr. Muhsin Hazar'a, çalışmam boyunca değerli destekleri için teşekkürlerimi sunarım.

Çıkar Çatışması

Kişiler ve kurumlar arası çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Mali Destek

Herhangi bir kişi ya da kuruluştan mali destek alınmamıştır.

Etik Kurul Kararı

Çalışmanın etik uygunluğu Gazi Üniversitesi Etik Komisyonu Sayı: E-77082166-604.01-1105261 / 29.11.2024 tarih ve 19 sayılı toplantı kararınca onaylanmıştır.

Katılımcı Rızası

Katılımcılar bilgilendirme onayı ve gönüllülük esasına göre katılmışlardır.

Kaynaklar

Akay, R. (2017). Geleneksel çocuk oyunlarının çocuk gelişimine katkıları üzerine bir araştırma. *Social Sciences Studies Journal*, 3(10), 1385–1393.

- Aliyeva Esen, M. (2008). Geleneksel çocuk oyunlarının eğitimsel değeri ve unutulmaya yüz tutmuş Ahıska oyunları. *Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 21(2), 357–367.
- And, M. (2011). *Oyun ve bugü: Türk kültüründe oyun kavramı*. İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları.
- Ayan, S., Alıncak, F., ve Tuzcuoğulları, T. (2015). Gaziantep’te oynanan bazı yöresel oyunların hentbol branşının teknik çalışmasına yönelik eğitsel oyunlar olarak değerlendirilmesi. *Uluslararası Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, 2015(4), 252-257.
- Coşkun, R., Altunışık, R., ve Yıldırım, E. (2007). *Sosyal bilimlerde araştırma yöntemleri: SPSS uygulamalı*. Sakarya: Sakarya yayıncılık
- Demir, N. (2022). *Geleneksel Türk çocuk oyunları* (Cilt 8). Altınordu Yayınları.
- Huizinga, J. (1995). *Homo Ludens: Oyunun toplumsal işlevi üzerine bir deneme* (M. A. Kılıçbay, Çev.). İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- İneç, Z. F. (2022). Kültürü sayısal bir ağa dönüştürmek: Türkiye geleneksel çocuk oyunları dijital atlası örneği. *Iğdır Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 11(30), 252–269.
- Karataş, Z. (2017). Sosyal bilim araştırmalarında paradigma değişimi: Nitel yaklaşımın yükselişi. *Türkiye Sosyal Hizmet Araştırmaları Dergisi*, 1(1), 68-86.
- Onur, B., ve Güney, N. (2004). *Türkiye’de çocuk oyunları: araştırmalar*. Ankara: Ankara Üniversitesi.
- Özdemir, N. (1997). *Türkiye’de Cumhuriyet dönemi çocuk oyunlarının halkbilimi açısından incelenmesi* (Tez No. 73761). [Doktora Tezi, Hacettepe Üniversitesi]. Ulusal Tez Merkezi.
- Öztürk, M. (2010). *Halkbilim yöntemleri*. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Robert, A. D., & Boullaguet, A. (1997). *Analyse de contenu*. Paris: P.U.F.
- Sümbüllü, Y. Z., & Altınışık, M. E. (2016). Geleneksel çocuk oyunlarının değerler eğitimi açısından önemi. *ETÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 1(2), 73-85.
- Tokuz, G. (2011). *Gaziantep çocuk oyunları üzerine halkbilimsel bir inceleme* (Tez No. 280419) [Yüksek Lisans tezi, Gaziantep Üniversitesi]. Ulusal Tez Merkezi.
- Van de Ven, A. H., & Poole, M. S. (2002). ‘Field research methods’. In Baum, J. A. C. (Ed.), *Companion to Organisations*. New York: Oxford University Press, 867–88.